

Αθήνα 3-12-2010

Προς ΔΟΕ

Θέμα: Επίσχεση Εργασίας Αναπληρωτών

Είναι γνωστό πως κατά το άρθρο 648 του Αστικού Κώδικα με την σύμβαση εργασίας ο εργαζόμενος έχει υποχρέωση να παρέχει την εργασία του στον εργοδότη και αυτός να καταβάλει το συμφωνημένο μισθό και κατά το άρθρο 656 αν ο εργοδότης έγινε υπερήμερος ως προς την αποδοχή της εργασίας ή αν η αποδοχή της εργασίας είναι αδύνατη από λόγους που τον αφορούν και δεν οφείλονται σε ανώτερη βία, ο εργαζόμενος έχει δικαίωμα να απαιτήσει το μισθό, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να παράσχει την εργασία σε άλλο χρόνο. Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται πως στη σύμβαση εργασίας υπάρχει παροχή και αντιπαροχή. Ο εργαζόμενος παρέχει την υπηρεσία του, διαθέτοντας τις δυνάμεις στον εργοδότη του, ο οποίος τον πληρώνει, καταβάλλοντας την συμφωνημένη αμοιβή. Αν κάποιος από τα μέρη δεν εκπληρώσει την παροχή του, περιέρχεται σε υπερημερία. Ο εργοδότης επομένως καθίσταται υπερήμερος ιδιαίτερα όταν δεν καταβάλει εμπρόθεσμα το μισθό στον εργαζόμενο.

Αντίδραση του μισθωτού στην υπερημερία αυτή του εργοδότη μπορεί να είναι μεταξύ των άλλων και η άσκηση του δικαιώματος της επίσχεσης εργασίας, που σημαίνει άρνηση παροχής της εργασίας του, για όσο χρόνο ο εργοδότης του θα συνεχίζει να είναι υπερήμερος εξ αιτίας της μη πληρωμής του μισθού και μάλιστα χωρίς υποχρέωση να βρίσκεται στο χώρο δουλειάς.

Εξυπακούεται ότι όταν ο μισθωτός ασκεί το δικαίωμα της επίσχεσης εργασίας, ο εργοδότης δεν μπορεί να θεωρήσει λυμένη τη σύμβαση εργασίας και γινόμενος υπερήμερος ως προς την αποδοχή των υπηρεσιών του εργαζόμενου οφείλει και το συμφωνημένο μισθό. Αυτή είναι και η διαφορά από την απεργία (ιδιαίτερα στην περίπτωση που η επίσχεση ασκείται ομαδικά).

Δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι το δικαίωμα αυτό μπορεί να ασκηθεί και από μισθωτούς του Δημοσίου, ιδιαίτερα μάλιστα από όσους συνδέονται με αυτό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου, όπως εν προκειμένω.

Επειδή βέβαια όπως έχει κριθεί και νομολογιακά, μεταξύ των προϋποθέσεων άσκησης του εν λόγω δικαιώματος είναι και ότι αυτό πρέπει να ασκείται εντός των ορίων της καλής πίστης, των χρηστών και συναλλακτικών ηθών και του κοινωνικοοικονομικού σκοπού του δικαιώματος, πάντα υπάρχει ο κίνδυνος, αν επιδιωχθεί δικαστικά, να αναγνωριστεί ότι ασκείται καταχρηστικά. Αυτό όμως δεν σημαίνει και αποθάρρυνση από την άσκησης του.

Ο Νομικός Σύμβουλος
ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΡΑΓΑΣΑΚΗΣ